

§. 132. Hetti, Rahwas ollid näimud
Abraami waggad ja head Ello-Wisid,
ja et ta sedda tõssist Taewa: Jummalat
auustas, sepärrast arwasid nemmad
sedda ennestele Häbbiks, temma Käest
Makso ühhe nisugguse Ma: Tükikesse
eest wõtta, ja ütlesid: Kule meid Iss-
sand! sinna olled üks Jummalat Würst
meie seas; matta omma Surnud meie
keigeparrema Hauda; ükski meie seast
ei kela mitte omma Hauda sinnule, so
Surnud siina mahhamatta.

§. 133. Abraam kummardas se peä-
le selle Ma: Rahwa ette, ja tännas neid
wägga ja ütles: On se teie Mele pär-
rast, et ma omma Surnud omma Sil-
ma eest ärra mahhamattan, siis kuulge
mind, ja wõtke minno eest palluda E-
wronit, Soari Poega, et ta mulle an-
naks se Makpela-Kopa: mis ta Wäl-
ja otsas ja temma pärrast on; täle Rah-
ha

ha pärrast andko ta mulle sedda teie seas
Pärris, Hauaks.

§. 134. Sesamma Ewron ellas seäl
Hetti, Laste ehk Rahwa seas, ja kulis
Abraami sedda räkivad; warst tousis
ta ülles ja ütles Abraamile Hetti, Laste
kuuldes ja keikide ees, kes temma Ei-
na-Wärrawast sisse läksid: Ei mitte
menda, mo Issand, waid kule, mis
ma ütlen: Se Wälja annan ma sulle,
ja se Kobas, mis seäl sees on, annan
ma sulle; keige omma Rahwa Laste
Silma ees annan ehk kinkim ma sedda
sulle; matta agga seina omma Sur-
nud!

§. 135. Abraam kummardas jälle kei-
ge selle Ma: Rahwa ette ja Ewroni ette,
ja ütles temmale keikide kuuldes: Olled
sa sesuggune mo wasto, et sa keik se
Ma: Tük tahhad ärraanda siis kule
kund; Ma annan Rahha se, Wälja eest;